

Arrest

nr. 183 635 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2016 met refertenummer 66383.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot U.M. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 183 634 van 9 maart 2017 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen omwille van zijn familienaam en problemen met zijn familie omwille van zijn relatie met zijn echtgenote.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 26.119 van 21 april 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag werden allen niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: twee convocaties, een handgeschreven brief van zijn vader gericht aan Ruslan Kutaev, de voorzitter van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", een handgeschreven brief opgesteld door een Gebarto Kutaev, lid van de politieke raad van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", en een kopie van het legitimatiebewijs van Gebarto Kutaev.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielrelaas en het tegenspreken en bekritisseren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoeker voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing, met name dat er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst waardoor de bewijswaarde van de neergelegde documenten relatief is, hem in een impasse stelt en het voor hem dan ook onmogelijk wordt gemaakt om zijn asielrelaas te ondersteunen met stukken afkomstig van zijn land van herkomst, gaat hij uit van een selectieve lezing van de desbetreffende motivering. Zo blijft de motivering niet beperkt tot het gegeven dat blijkens de in het administratief dossier vervatte informatie er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, maar wordt ook het volgende uiteengezet: "Uit deze convocaties blijkt verder slechts dat u wordt opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte, maar er wordt verder geen melding gemaakt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproeping. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, zijn deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Met betrekking tot de brief van uw vader gericht aan Ruslan Kutaev, de voorzitter van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", alsook de brief opgesteld door Gebarto Kutaev, lid van de politieke raad van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", kan er op gewezen worden dat dergelijke documenten geen officieel karakter hebben en ze op zich niet voldoende zijn om het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen te kunnen herstellen. Bovendien gaat het om louter handgeschreven brieven zonder enige hoofding of stempels waardoor de authenticiteit en/of de herkomst ervan op geen enkele manier nagegaan kan worden. Wat betreft de kopie van het legitimatiebewijs van Gebarto Kutaev, kan worden opgemerkt dat dit document op zich geen informatie bevat die de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsproblemen kan herstellen."

Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie van de commissaris-generaal en de eruit gedane gevolgtrekkingen, met name dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist of foutief zijn.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 januari 2017, voert de echtgenote van verzoekende partij aan dat zij vooreerst de schending van de motiveringsplicht inroept en van oordeel is dat alle nieuwe elementen ten gronde moeten onderzocht worden. Zij licht toe dat haar schoonvader na de derde arrestatie van U.M., haar echtgenoot (i.e. verzoekende partij) een verzoek heeft gericht tot Ruslan Kutaev, de voorzitter van de organisatie “Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren”. Zij vervolgt dat de volgende nieuwe elementen werden ingediend: twee convocaties, een handgeschreven brief van zijn vader gericht aan Ruslan Kutaev, de voorzitter van de organisatie “Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren”, een handgeschreven brief opgesteld door een Gebarto Kutaev, lid van de politieke raad van de organisatie “Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren”, en een kopie van het legitimatiebewijs van Gebarto Kutaev. Aangezien er een kopie van een identiteitskaart toegevoegd werd zou zeer gemakkelijk kunnen onderzocht worden of deze persoon inderdaad lid is van “Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren”. De echtgenote van verzoekende partij voert voorts de zorgvuldigheidsplicht aan omdat zij niet in de mogelijkheid is gesteld om haar relaas toe te lichten. Zij wijst er op dat het niet voldoende is te stellen dat er veel corruptie is in het land van herkomst maar dat een concreet onderzoek moet gevoerd worden naar de nieuwe elementen. Wat de convocaties betreft wijst zij er op dat ook in België op de convocatie staat “verdachte”. Zij stelt nog dat zij en haar echtgenoot ook een medisch attest hebben ingediend dat hun vrees voor vervolging ondersteunt. Zij stelt nog dat haar echtgenoot omwille van zijn naam gevaar loopt en dat dit vooral het geval is omdat hij reeds drie keer werd gearresteerd. Tot slot wijst de echtgenote van verzoekende partij er op dat het rapport waarop het Commissariaat-generaal steunt, weerlegd wordt door de rapporten waarnaar zij verwijst in de aanvullende nota. Zij stelt dat zij en haar echtgenoot in dezelfde situatie zijn als wat beschreven wordt in de krantenartikelen en licht voorts toe dat uit de informatie waarop zij steunt (27/07) duidelijk blijkt dat er geen mensenrechtenorganisaties actief zijn in Tsjetsjenië. Tot slot legt zij nog een document voor waarop een originele stempel staat zodat het hier een authentiek document betreft.

De echtgenote van verzoekende partij voegt bij haar aanvullende nota nog een uiteenzetting “Wat deze artikelen bewijzen”.

4.2.1. Dient er op te worden gewezen dat de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij in zijn arrest nr. 26 119 van 21 april 2009 reeds geoordeeld heeft dat geen geloof kan gehecht worden aan de door haar aangevoerde problemen omwille van haar familienaam en omwille van haar relatie met haar echtgenote. Er werd onder meer op gewezen dat verzoekende partij enkele ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot haar problemen met haar familie omwille van haar relatie. Er werd ook opgemerkt dat haar echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn aangaande haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Voorts werden nog verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij betreffende haar arrestaties en werd er op gewezen dat zij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande hun reisweg.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In onderhavig geval is er echter geen dergelijk element in het dossier van verzoekende partij aanwezig.

Zo stelt de commissaris-generaal aangaande de verklaring van verzoekende partij dat zij niet eerder vermeld had dat haar vader na haar derde arrestatie een verzoek gericht had tot Ruslan Kutaev, voorzitter van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren" terecht vast dat deze verklaring betrekking heeft op de gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Ook de door verzoekende partij neergelegde documenten zijn niet bij machte haar geloofwaardigheid te herstellen. Zo wordt terecht het volgende vastgesteld: "Wat betreft de door u voorgelegde convocaties die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegde, blijkt dat er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Uit deze convocaties blijkt verder slechts dat u wordt opgeroepen voor ondervraging in de hoedanigheid van verdachte, maar er wordt verder geen melding gemaakt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproeping. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, zijn deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Met betrekking tot de brief van uw vader gericht aan Ruslan Kutaev, de voorzitter van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", alsook de brief opgesteld door Gebarto Kutaev, lid van de politieke raad van de organisatie "Assemblée van de Noord-Kaukasische volkeren", kan er op gewezen worden dat dergelijke documenten geen officieel karakter hebben en ze op zich niet voldoende zijn om het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen te kunnen herstellen. Bovendien gaat het om louter handgeschreven brieven zonder enige hoofding of stempels waardoor de authenticiteit en/of de herkomst ervan op geen enkele manier nagegaan kan worden. Wat betreft de kopie van het legitimatiebewijs van Gebarto Kutaev, kan worden opgemerkt dat dit document op zich geen informatie bevat die de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsproblemen kan herstellen."

Dat de door haar voorgelede documenten enkel omwille van corruptie zouden zijn afgewezen, kan gelet op voorgaande overwegingen, en zoals reeds in voornoemde beschikking werd opgenomen, dan ook niet worden volgehouden. Verzoekende partij gaat hier duidelijk uit van een selectieve lezing van de desbetreffende motivering. Zo verzoekende partij er op wijst dat ook in België op de convocatie "verdachte" staat, wijst de Raad er op dat dit gegeven op zich geen discussiepunt vormt doch wel het feit dat er verder geen melding gemaakt wordt om wat voor zaak het precies gaat noch wat de concrete aanleiding was voor deze oproeping. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die

verzoekende partij neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, stelt de commissaris-generaal terecht dat deze stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig zijn om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat betreft het medisch attest waarvan verzoekende partij gewag maakt, stelt de Raad vast dat zij deze heeft bijgebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn beslissing van 2 september 2009 dat verzoekende partij met het voorleggen van een medisch attest niet in staat is de eerder gedane conclusies van de commissaris-generaal en deze Raad in het kader van haar eerste asielaanvraag te ontkrachten. Verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zo de echtgenote van verzoekende partij voorhoudt dat zij niet in de mogelijkheid is gesteld om haar relaas toe te lichten, kan zij niet worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoeksters vijfde asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld (adm.doss., stuk 4, "Verklaring meervoudige aanvraag" van 30 september 2016). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van haar vijfde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Voor het overige komt verzoekende partij niet verder dan het herhalen en volharden in haar asielmotieven. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze Raad werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Wat betreft de brief d.d. 17 februari 2017 opgesteld door Gebarto Kutaev gevoegd bij de aanvullende nota, acht de Raad het bevreemdend dat verzoekende partij na het krijgen van een negatieve beslissing waarin getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de brief opgesteld door voormelde omdat het om een louter handgeschreven brief gaat zonder enige hoofding of stempels, nu plots een brief voorlegt waarop ditmaal wel een stempel staat, een hoofding heeft en getypt is. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 26.119 van 21 april 2009. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde

werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in de Noord-Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, hecht de Raad geen bewijswaarde aan deze brief.

4.2.2. Wat betreft de uiteenzetting “Wat deze artikelen bewijzen” bij de aanvullende nota en de ter terechtzitting gedane opmerking dat zij en haar echtgenoot in dezelfde situatie zijn als wat beschreven wordt in de krantenartikelen en waaruit duidelijk blijkt dat er geen mensenrechtenorganisaties actief zijn in Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat zij in haar verzoekschrift geen enkel gewag gemaakt heeft omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat er Tsjetsjenië geen mensenrechtenorganisaties actief zijn en er een toename van geweld is en ter ondersteuning hiervan tal van persartikels neerlegt, dient erop gewezen te worden dat dit een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft en dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In casu dateert de informatie die verzoekende partij ter terechtzitting bijbrengt en waarop zij haar betoog steunt, van 2003-2004, van 2012 en van 2015-2016. Verzoekende partij was aldus in de mogelijkheid deze informatie eerder bij te brengen. Voorts dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om dit nieuwe middel te ontwikkelen, maar tevens nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 24 februari 2017 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS